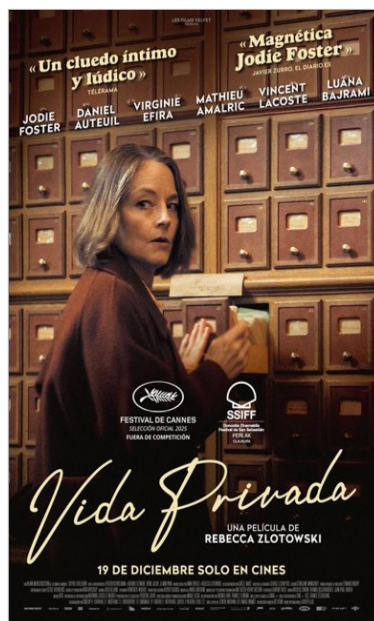

INTERPRETACIÓ I SOBREINTERPRETACIÓ

Als títols de crèdit de *Vida privada* (*Vie privée*), els Talking Heads canten *Psycho Killer*, mentre la càmera ens convida a entrar al consultori de la Lilian, una psiquiatra i psicoanalista nord-americana d'origen jueu que parla perfectament francès (Jodie Foster). La mítica cançó és perfecta per introduir-nos en una trama que podem situar entre l'excepcionalitat que implica la recerca d'un psicòpata i l'acceptació silenciosa de la quotidianitat que comporta assaborir la vida privada. La psiquiatra acaba una sessió inicial amb un pacient conflictiu i difícil de redirigir, quan rep la trucada de la filla d'un pacient per la qual sent un afecte especial. La dona li comunica que la seva mare s'ha suïcidat. La Lilian visita la família, però és rebutjada pel marit de la difunta, que la culpa d'haver-li prescrit uns medicaments que han estat contraproductius i que han empès la dona cap a la mort. Incapaç d'assumir aquesta culpa, la Lilian comença a sospitar que potser es troba a l'epicentre d'un cas d'assassinat perpetrat per la filla o pel marit de la víctima. Les hipòtesis condueixen a descobrir el pes familiar d'una herència i el robatori de les cintes de l'última gravació que va tenir lloc al divan de la pacient. La cineasta francesa Rebecca Zlotowski —directora de *Los hijos de otros*— construeix un thriller sofisticat i carregat d'ambigüitats. En el plantejament de la trama veiem com una dona dedicada a analitzar i indagar l'inconscient ocult dels seus pacients pot transformar-se en una excel·lent detectiva per arribar fins al final d'un cas en què les conductes amaguen una sèrie de conflictes psicològics. La veritable qüestió que planteja la cineasta rau a saber fins a quin punt la psicoanàlisi pot servir per alimentar la investigació i si existia una veritat oculta darrere les confusions del divan. *Vida privada* no es queda només en aquestes preguntes evidents, sinó que va una mica més enllà i es planteja si la feina de la psicoanalista deriva cap a un gust pels relats, cap a la creació d'un imaginari de ficció en què la sospita acaba perfectament instal·lada. La capacitat de fabulació que s'amaga darrere els re-

VIDA PRIVADA

Títol original: Vie privée
País: França, 2025
Direcció: Rebecca Zlotowski
Guió: Anne Berest, Gaëlle Macé, Rebecca Zlotowski
Intèrprets: Jodie Foster, Daniel Auteuil, Mathieu Amalric, Virginie Efira
Gènere: Drama, intriga
Durada: 105 min
Idioma: Anglès i francès
Subtítols: Castellà
No recomanada per a menors de 12 anys.

lats exposats al divan i l'atracció que aquests exerceixen sobre la vida privada de la professional esdevenen el gran tema sobre el qual es construeix l'eix essencial de la pel·lícula.

Zlotowski centra tot el film en la mirada i els gestos d'una excel·lent Jodie Foster, que treballa lluny del seu entorn habitual i actua com una estrangera dins el cinema europeu, però que s'hi adapta perfectament. La seva sensibilitat interpretativa esdevé un dels principals atractius de la pel·lícula. La peculiaritat de *Vida privada* és que aquest gran treball d'actriu es veu reforçat per la presència del que podríem qualificar de la primera divisió interpretativa del cinema francès: Mathieu Amalric, Virginie Efira, Daniel Auteuil, Vincent Lacoste, entre d'altres.

Al final, tot sembla desembocar en un thriller convencional, però la directora sap jugar amb prou ambigüitat i delicadesa per situar-nos en un territori incert en què la racionalitat de la interpretació detectivesca entra en conflicte amb la sobreinterpretació inherent a l'exploració psicoanalítica. Fa anys, Umberto Eco va coordinar un llibre titulat *Interpretació i sobreinterpretació*; Rebecca Zlotowski sembla agafar en préstec aquell debat teòric per traslladar-lo, amb molta intel·ligència, al territori de la ficció.

Àngel Quintana

Col·lectiu de Crítics de Cinema de Girona